

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม
ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

**แนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา
กรณีศึกษาในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร**
วิริญญ์ ไชยทองศรี
สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
Email: wirin.cts@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา : กรณีศึกษาในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราและแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา โดยศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านโอกาส ปัจจัยทางสังคม กลุ่มประชากรที่ใช้ศึกษาครั้งนี้ คือ ประชากรในเขตพื้นที่บางพลัด กลุ่มตัวอย่างจำนวน 393 คน ใช้ในการศึกษาข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สถิติ t-test สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรต้น 2 กลุ่ม และใช้สถิติ One – way ANOVA สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรต้นที่มี 3 กลุ่ม ขึ้นไป ผลการศึกษาพบว่า ระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา โดยรวมทั้ง 3 ปัจจัย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$ S.D. = 0.68) ระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา โดยภาพรวมอยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.20$ S.D. = 0.68) ผลการเปรียบเทียบแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า ผลการเปรียบเทียบโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เพศ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ และอาชีพ มีคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็น แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การป้องกัน, การข่มขืนกระทำชำเรา, กรุงเทพมหานคร

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

Guidelines for The Prevention of Rape.

A Case Study in Bang Phlat Area, Bang Phlat District, Bangkok

Wirin Chaithongsri

Department of Police Administration Faculty of Humanities and Science, Suan Sunandha Rajabhat University

Email: wirin.cts@gmail.com

Abstract

The Research Study on Guidelines for the Prevention of Rape: A Case Study in Bang Phlat Area, Bang Phlat Subdistrict, Bangkok The objective of this study was to study the factors contributing to rape and methods of rape prevention. By studying the factors of effectiveness Including personal factors Opportunity factor Social factor The population used for this study is the population in Bang Phlat area. The sample consisted of 393 people using questionnaires. And the statistics used for data analysis were percentage, mean and standard deviation The t-test was used to compare the differences between the two groups of plant variables and the One-way ANOVA statistic for comparing the differences between the three or more parent variables. The study found that Public opinion level, three factors contributing to rape, were at high level ($\bar{x} = 3.78$ S.D. = 0.68) People's Opinion Level, Guidelines on the Prevention of Rape Overall, it is in the very opinion level ($\bar{x} = 4.20$ S.D. = 0.68) The results of comparing the rape prevention guidelines showed that the results of comparisons by personal factors, gender, age range, education level, marital status and occupation had different mean scores of opinions. Statistically significant at the .05

Keywords : Prevention, Rape, Bangkok

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

บทนำ

อาชญากรรม (CRIME) เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคมทำให้เกิดความสูญเสียแก่ชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินและจิตใจของประชาชน ปัจจุบันสังคมไทยถือได้ว่าปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาของสังคมที่สำคัญที่มีความรุนแรง มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและซับซ้อนตามสภาพการพัฒนาของประเทศและสังคมโลก ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นปกติสุขในสังคม เท่าที่ผ่านมาการปราบปรามอาชญากรรมประสบผลสำเร็จเพียงระดับหนึ่ง แต่ไม่สามารถยุติปัญหาได้อย่างแท้จริง ทำให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของประเทศต้องเร่งหาแนวทางในการป้องกันและรับมืออาชญากรรม เพื่อให้สามารถควบคุมป้องกันอาชญากรรมได้ทันก่อนที่จะสร้างความเสียหายแก่ผู้คนในสังคม (สิทธิศักดิ์ พันธุ์พิชญนันท์, 2545)

อาชญากรรมทางเพศเป็นปัญหาที่สร้างความเสียหายเดือดร้อนให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่อทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์บางกรณีอาจเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน รวมถึงรุนแรงถึงขั้นสูญเสียชีวิต ผลกระทบที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นจะต้องมีการเฝ้าระวังรักษาเหยื่อ บางรายอาจเกิดบาดแผลขึ้นในจิตใจไปตลอดชีวิต ปัญหานี้จึงสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัญหาสังคมในด้านอื่นๆ และมีแนวโน้มสูงมากขึ้นทุกปี (สุขมา อรุณจิต, วุฒิพล มั่นเหมาะ, 2559) จากการรวบรวมสถิติข่าวความรุนแรงทางเพศปี 2560 ในหนังสือพิมพ์ 13 ฉบับ โดยมูลนิธิหญิงชายก้าวไกล พบว่าเกิดเหตุความรุนแรงทางเพศทั้งหมด 317 ข่าว ซึ่งปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดความรุนแรงทางเพศมากที่สุดคือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์สูงถึง 31.1% รองลงมาอ้างว่ามีอารมณ์ทางเพศ 28% ส่วนสถานที่ที่เกิดเหตุเกิดมักจะเป็นในที่พักของผู้ถูกกระทำ และในที่เปลี่ยว ถนนเปลี่ยว ในส่วนกรณีที่เป็นคนใกล้ชิดหรือรู้จักคุ้นเคยกระทำ ซึ่งส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเภทชาวเข้มขึ้น และมีหลายกรณีที่อาศัยความไว้วางใจเชื่อใจ และล่อลวง ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อผู้ถูกกระทำให้หวาดผวา ระแวง และกลัว มากที่สุด 26.1% แต่ที่น่าห่วงคือยังถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์เป็นระยะเวลายาวนาน หลายครั้ง 12.8% (Donnaya Suvetwethin, 2561)

ปัจจุบันเราทราบกันดีว่ามีประเภทคดีอาชญากรรมเกิดขึ้นที่พบบ่อย คือ อาชญากรรมคดีประเภทประทุษร้ายเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ เช่น การคุกคามทางเพศ การทำร้ายร่างกาย และการข่มขืนกระทำชำเรา และมีอัตราเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะที่ศึกษาในหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ และเป็นเพศหญิง ซึ่งเห็นความสำคัญในการป้องกันภัยทางเพศ จึงวิจัยหาแนวทางการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ ดังกล่าว สำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเลือกเฉพาะการข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปใช้ในการป้องกันผู้หญิง มิให้ตกเป็นผู้ถูกกระทำอาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนกระทำชำเรา

แนวคิดปัจจัยที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ

ปัจจัยส่วนบุคคล

สำหรับกรณีอาชญากรรมทางเพศรูปแบบของการข่มขืนนั้นมีบุคคลจำนวนไม่น้อยที่มีความเห็นว่าปัจจัยที่ตัวผู้หญิงก็เป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาโดยเกิดจากการที่ผู้หญิงแต่งกายในลักษณะยั่ววนเป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น อีกประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาคือเรื่องโอกาสก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การก่ออาชญากรรมนั้นบรรลุผลซึ่งหมายถึง เวลาและสถานที่ที่อำนวยความสะดวกให้อาชญากรรมทางเพศได้ เช่น สถานที่เปลี่ยวตามตรอก, ซอย เวลายามวิกาล ซึ่งอาชญากรรมจะใช้โอกาสเหล่านี้ในการกระทำความผิด (ณัฐวัฒน์ โสภณดิเรกรัตน์, 2558)

ปัจจัยทางด้านโอกาส

ปัจจัยด้านโอกาส (Opportunity) ปัจจัยที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศมากที่สุด คือปัจจัยด้านโอกาสส่วนใหญ่เกิดจากความไว้วางใจสนิทสนมระหว่างผู้กระทำและเหยื่อซึ่งความใกล้ชิดเนื่องจากเป็นคนรู้จักสนิทสนมกัน รองลงมาคือ

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

โอกาสการเกิดเหตุมักเกิดในเวลากลางคืน – ดึกและการอยู่ในสภาพแวดล้อมเสี่ยง พื้นที่เปลี่ยว หรือลับตาคน (ณัฐวัฒน์ โสภณดิเรกรัตน์, 2558)

ปัจจัยทางสังคม

นักสังคมจิตวิทยาและนักอาชญาวิทยา ต่างเห็นพ้องต้องกันว่าสภาพแวดล้อมทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมมาก โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนมีความสามารถในการเลียนแบบได้สูงมาก ดังนั้น หากสภาพแวดล้อมเลวร้ายก็หล่อหลอมให้เด็กในสังคมนั้นมีพฤติกรรมเลวร้ายไปด้วย และกลายเป็นอาชญากรในที่สุด ทั้งนี้ยังพบว่าปัจจุบันมีการเผยแพร่สื่อลามกต่างๆ เช่น หนังสือประเภทยั่วเยาอารมณ์ทางเพศ ภาพยนตร์ลามก สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแต่สามารถทำให้เป็นภัยต่อเด็กเยาวชน และผู้หญิงทั่วไป (ณัฐวัฒน์ โสภณดิเรกรัตน์, 2558)

ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม

ทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย (Low Enforcement Theory) ภาระหน้าที่ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมก็คือ การบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและความเสมอภาคในส่วนของการตำรวจจะเน้นการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ซึ่งจะนำไปสู่การควบคุมการกระทำความผิดในสังคมได้ ตามความมุ่งหมายสำนักอาชญาวิทยาได้พัฒนาแนวคิดและขอบเขตพหุวิทยาการบังคับใช้กฎหมายและการควบคุมสังคม มี 3 ประการคือ (กองบังคับปราบปราม, 2546)

1. รัฐเป็นผู้บังคับใช้มาตรการทางกฎหมาย เพื่อควบคุมความประพฤติและคุ้มครองพิทักษ์ผลประโยชน์ของสมาชิกในสังคมตามหลักกฎหมายมหาชน
2. รัฐเป็นผู้ได้รับอำนาจมอบหมาย (Mandate) จัดสรรเจ้าหน้าที่ควบคุมรับผิดชอบการปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและความผาสุกของชุมชนให้เป็นไปตามเจตนารมณ์และหลักกฎหมายอย่างเคร่งครัด
3. การบังคับใช้กฎหมาย จะต้องบังคับใช้แก่สมาชิกในสังคมโดยเสมอภาคภายใต้หลักนิติรัฐ (Justice Under Law) ปราศจากความลำเอียงหรือรังเกียจเดียดฉันท์โดยสิ้นเชิง

ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Crime Control Through Environmental Design)

ทฤษฎีนี้มีแนวความคิดรวม (Synthesis) ระหว่างทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งเป็นแนวความคิดริเริ่ม (Thesis) และทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ ซึ่งเป็นแนวความคิดแย้ง (Antithesis) โดยนำมาประยุกต์ผสมผสานกันแต่ในสถานการณ์และสภาพพื้นที่ที่แตกต่างกัน จึงควรที่นักรอบทฤษฎีและมาตรการภายใต้แนวทฤษฎีทั้งสองนี้มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์เกื้อกูลกัน นับเป็นมาตรการหรือมรรควิธีที่จะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของการป้องกันอาชญากรรม ดังนี้ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2545)

1. มุ่งลดช่องโอกาสในการกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรมในสภาพแวดล้อม
2. มีความเพียงพอในการควบคุมอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อร่างกายให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม

ทฤษฎีสามเหลี่ยมอาชญากรรม (Crime Triangle Theory) ได้อธิบายถึงสาเหตุหรือองค์ประกอบของการเกิดอาชญากรรม ประกอบด้วยด้านต่างๆ ของสามเหลี่ยม 3 ด้าน คือ

1. ผู้กระทำความผิด/คนร้าย (Offender) หมายถึง ผู้ที่มีความต้องการ (Desire) จะก่อเหตุหรือลงมือกระทำความผิด
2. เหยื่อ (Victim)/เป้าหมาย (Target) หมายถึง บุคคล สถานที่ หรือวัตถุสิ่งของ ที่ผู้กระทำความผิดหรือคนร้าย มุ่งหมายกระทำต่อ หรือเป็นเป้าหมายที่ต้องการ
3. โอกาส (Opportunity) หมายถึง ช่วงเวลา (Time) และสถานที่ (Place) ที่เหมาะสมที่ผู้กระทำความผิดหรือคนร้ายมีความสามารถจะลงมือกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรม

เมื่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ครบองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน ดังกล่าวข้างต้น จะทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้น ทฤษฎีดังกล่าวได้เสนอแนวคิดในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม หรือการป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรม โดยต้องพยายามทำอย่างไร

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

ตามที่จะให้องค์ประกอบของสามเหลี่ยมอาชญากรรม ด้านใดด้านหนึ่งหายไป ก็จะทำให้อาชญากรรมไม่เกิดขึ้น (หนังสือ 4 Dimensions Investigation Technique Management , สุพิศาล ภักดีนฤนาถ)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อหาแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลซึ่งทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยต้องการศึกษาแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อศึกษาปัจจัยการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่บางพลัด และแนวทางการป้องกันปัญหาดังกล่าว โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันมีจำนวนทั้งสิ้นจำนวน 23,311 คน โดยเป็นเพศชาย 10,862 คน และเพศหญิง 12,449 คน (ระบบสถิติทางการทะเบียน, ข้อมูลประชากรประจำเดือนมีนาคม 2563) ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร Yamane (1973: 108) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ซึ่งแทนค่าตามสูตรได้ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
N แทน ขนาดของกลุ่มประชากร
E แทน ค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง ในที่นี้เท่ากับ 0.05

$$n = \frac{23,311}{1 + 23,311(0.05)^2}$$

$$n = \frac{23,311}{1 + 23,311(0.0025)}$$

$$n = \frac{23,311}{59.277}$$

$$n = 393 \text{ คน}$$

ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนทั้งสิ้น 393 คน จากกลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม ซึ่งจะใช้ในการเก็บข้อมูลจากประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้ทำการสร้างขึ้นมาจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องที่มีอยู่แล้ว พร้อมทั้งได้ทำการปรับปรุงคำถามให้เหมาะสมกับประชากรที่ทำการศึกษา ประกอบด้วยแบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ และเติมข้อความที่เป็นจริงตามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ และอาชีพ

ตอนที่ 2 ข้อมูลแบบสอบถามที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่บางพลัด ซึ่งได้จัดทำแบบสอบถามปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 3 ข้อมูลแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่บางพลัด ซึ่งได้จัดทำแบบสอบถามแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา

ตอนที่ 4 คำถามปลายเปิด (Open-ended Questionnaire) โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา รวมทั้งเสนอแนะปัญหา และแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำแบบสอบถามแจกให้กลุ่มตัวอย่าง กรอกข้อมูลและอธิบายวิธีการตอบให้เข้าใจแล้วเก็บรวบรวมกลับคืนมา
2. ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละชุดและตรวจให้คะแนนในแต่ละส่วนของแบบสอบถามทั้งหมด เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล อภิปราย และสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมดมาจัดทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดจากแบบสอบถามมาบันทึกลงในกระดาษบันทึกรหัส (Coding Sheet) เพื่อนำไปวิเคราะห์และประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ และอาชีพ สถิติที่ใช้คือ สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่บางพลัด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา นำเสนอในรูปแบบ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)
3. การวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่บางพลัด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา นำเสนอในรูปแบบ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)
4. การวิเคราะห์สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งได้จากแบบสอบถามตอนที่ 4 ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อนำเสนอในรูปแบบความเรียง
5. เปรียบเทียบแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา โดยใช้สถิติเชิงอนุมานทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม โดยใช้สถิติ t-test สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรต้น 2 กลุ่ม และใช้สถิติ One – way ANOVA สำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรต้นที่มี 3 กลุ่ม ขึ้นไป โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หากพบว่ามีค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ .05 จะทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของ LSD (Least Significant Difference test)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 70 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 30 ช่วงอายุ ส่วนใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง 20-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 54.7 รองลงมา คือ ช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.1 ช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.6 ช่วงอายุระหว่าง 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.3 ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 2 และช่วงอายุระหว่าง 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 1.3 ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี/โท/เอก คิดเป็นร้อยละ 64.4 รองลงมา คือ ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6) คิดเป็นร้อยละ 21.4 ไม่ได้เรียนหนังสือ คิดเป็นร้อยละ 6.6 ระดับการศึกษาปวช./ปวส. คิดเป็นร้อยละ 4.6 ระดับการศึกษาประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 2 และระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1 - ม.3) คิดเป็นร้อยละ 1 สถานภาพ ส่วนใหญ่โสด คิดเป็นร้อยละ 91.3 รองลงมา คือ สมรส คิดเป็นร้อยละ 4.6 หม้าย/หย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 2.8 และแยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 1.3 อาชีพ ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 77.1 รองลงมา คือ ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน คิดเป็นร้อยละ 7.1 อื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 6.6 ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 4.1 รับจ้างทั่วไป คิดเป็นร้อยละ 3.1 และไม่ได้ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 2

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

ปัจจัยส่วนบุคคล	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปรผล	ลำดับ
1.การมีหน้าตา รูปร่างดี	3.87	.87	มาก	3
2.การแต่งกายรัดรูปโชว์ร่างกาย	3.93	1.04	มาก	1
3.การแต่งกายที่เย้ายวน	3.91	1.20	มาก	2
4.การมีช่วงวัยอยู่ในช่วงวัยรุ่น	3.69	1.01	มาก	4
5.การมีครอบครัวไม่สมบูรณ์/แตกแยก	3.17	1.24	ปานกลาง	7
6.ความดื้อรั้นไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่	3.56	1.19	มาก	6
7.ความอ่อนแอของผู้ที่จะถูกข่มขืน	3.58	1.22	มาก	5
รวม	3.67	.80	มาก	

จากตารางผลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา ปัจจัยส่วนบุคคล โดยภาพรวมอยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.67$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ลำดับแรก การแต่งกายรัดรูปโชว์ร่างกาย ($\bar{X} = 3.93$) รองลงมา การแต่งกายที่เย้ายวน ($\bar{X} = 3.91$) การมีหน้าตา รูปร่างดี ($\bar{X} = 3.87$) การมีช่วงวัยอยู่ในช่วงวัยรุ่น ($\bar{X} = 3.69$) ความอ่อนแอของผู้ที่จะถูกข่มขืน ($\bar{X} = 3.58$) ความดื้อรั้นไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ ($\bar{X} = 3.56$) การมีครอบครัวไม่สมบูรณ์/แตกแยก ($\bar{X} = 3.17$)

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม
ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

ปัจจัยด้านโอกาส	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล	ลำดับ
1.การอยู่ในพื้นที่เปลี่ยว	4.10	1.08	มาก	2
2.การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	4.14	1.08	มาก	1
3.การเที่ยวสถานบันเทิงยามราตรี	3.92	1.11	มาก	5
4.ความไวใจ สนับสนุนเพศตรงข้าม	3.79	1.04	มาก	6
5.การไวใจคนแปลกหน้ามากเกินไป	4.01	1.18	มาก	4
6.การไม่ระวังตัวเองจากคนแปลกหน้า	4.06	1.14	มาก	3
7.การชอบเดินทางคนเดียว	3.76	1.12	มาก	7
รวม	3.97	.92	มาก	

จากตารางผลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา ปัจจัยด้านโอกาส โดยภาพรวมอยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ คือ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ($\bar{X} = 4.14$) การอยู่ในพื้นที่เปลี่ยว ($\bar{X} = 4.10$) การไม่ระวังตัวเองจากคนแปลกหน้า ($\bar{X} = 4.06$) การไวใจคนแปลกหน้ามากเกินไป ($\bar{X} = 4.01$) การเที่ยวสถานบันเทิงยามราตรี ($\bar{X} = 3.92$) ความไวใจ สนับสนุนเพศตรงข้าม ($\bar{X} = 3.79$) และการชอบเดินทางคนเดียว ($\bar{X} = 3.76$)

ปัจจัยทางสังคม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล	ลำดับ
1.พฤติกรรมลอกเลียนแบบ	3.73	1.05	มาก	3
2.การคบเพื่อนไม่ดี	3.63	1.11	มาก	6
3.กลุ่มเพื่อนชั่ว	3.66	1.19	มาก	5
4.ถูกยั่วยุจากสื่อ(อินเทอร์เน็ต,หนังสือ)	3.70	1.16	มาก	4
5.การหมกมุ่นในเรื่องเพศมากเกินไป	3.75	1.27	มาก	2
6.ความเครียด	3.55	1.08	มาก	7
7.สิ่งเสพติด	3.87	1.38	มาก	1
รวม	3.70	.99	มาก	

จากตารางผลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา ปัจจัยทางสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ลำดับแรก คือ สิ่งเสพติด ($\bar{X} = 3.87$) รองลงมา คือ การหมกมุ่นในเรื่องเพศมากเกินไป ($\bar{X} = 3.75$) พฤติกรรมลอกเลียนแบบ ($\bar{X} = 3.73$) ถูกยั่วยุจากสื่อ (อินเทอร์เน็ต, หนังสือ) ($\bar{X} = 3.70$) กลุ่มเพื่อนชั่ว ($\bar{X} = 3.66$) การคบเพื่อนไม่ดี ($\bar{X} = 3.63$) และความเครียด ($\bar{X} = 3.55$)

จากผลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเปรียบเทียบปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา โดยภาพรวม อยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.78$) เมื่อพิจารณาตามรายปัจจัย ลำดับแรก คือ ปัจจัยด้านโอกาส อยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

($\bar{X} = 3.97$) รองลงมา คือ ปัจจัยส่วนบุคคล อยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.70$) และน้อยที่สุด คือ ปัจจัยทางสังคม อยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.67$) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการป้องกันการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

แนวทางการป้องกัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปรผล	ลำดับ
1.แต่งกายเรียบร้อย ไม่แต่งกายรัดรูปโชว์ร่างกาย	4.11	.89	มาก	7
2.ไม่ควรแสดงท่าที่ยั่วยวน หรือแสดงออกไปในทางเร้าอารมณ์เพศตรงข้ามมากเกินไป	4.25	.83	มากที่สุด	4
3.พยายามหลีกเลี่ยงการอยู่คนเดียวในตอนกลางคืน/กลางดึก	4.37	.81	มากที่สุด	3
4.พยายามหลีกเลี่ยงการเดินทางไปยังสถานที่เสี่ยงคนเดียว เช่น การเดินทางผ่านกลุ่มที่กำลังทำการมั่วสุมเพียงคนเดียว	4.42	.79	มากที่สุด	1
5.พยายามหลีกเลี่ยงการเดินทางไปสถานที่เปลี่ยว	4.42	.73	มากที่สุด	2
6.พยายามหลีกเลี่ยงการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์	4.17	.89	มาก	6
7.พยายามไม่ออกไปเที่ยวสถานบันเทิงยามราตรี	4.01	.98	มาก	9
8.หลีกเลี่ยงกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมชั่วๆไปในทางที่ไม่ดี	4.19	.81	มาก	5
9.ไม่ควรให้ความไว้วางใจ สนทนากับเพศตรงข้ามมากเกินไป	4.07	.91	มาก	8
10.พกอุปกรณ์ในการป้องกันตัว เช่น สเปรย์พริกไทย	4.01	1.12	มาก	10
รวม	4.20	.68	มาก	

ผลค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.20$) เมื่อพิจารณาตามรายข้อพบว่า ลำดับแรก คือ พยายามหลีกเลี่ยงการเดินทางไปยังสถานที่เสี่ยงคนเดียว เช่น การเดินทางผ่านกลุ่มที่กำลังทำการมั่วสุมเพียงคนเดียว ($\bar{X} = 4.42$) รองลงมา คือ พยายามหลีกเลี่ยงการเดินทางไปสถานที่เปลี่ยว ($\bar{X} = 4.42$) พยายามหลีกเลี่ยงการอยู่คนเดียวในตอนกลางคืน/กลางดึก ($\bar{X} = 4.37$) ไม่ควรแสดงท่าที่ยั่วยวน หรือแสดงออกไปในทางเร้าอารมณ์เพศตรงข้ามมากเกินไป ($\bar{X} = 4.25$) หลีกเลี่ยงกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมชั่วๆไปในทางที่ไม่ดี ($\bar{X} = 4.19$) พยายามหลีกเลี่ยงการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ($\bar{X} = 4.17$) แต่งกายเรียบร้อย ไม่แต่งกายรัดรูปโชว์ร่างกาย ($\bar{X} = 4.11$) ไม่ควรให้ความไว้วางใจ สนทนากับเพศตรงข้ามมากเกินไป ($\bar{X} = 4.07$) พยายามไม่ออกไปเที่ยวสถานบันเทิงยามราตรี ($\bar{X} = 4.01$) และพกอุปกรณ์ในการป้องกันตัว เช่น สเปรย์พริกไทย ($\bar{X} = 4.01$)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราและแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา

จากการวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสอบถามแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา รวมทั้งเสนอแนะปัญหา และแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา วิเคราะห์เนื้อหาได้ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันมากที่สุด คือ ไม่ควรไปไหนมาไหนคนเดียวในที่เปลี่ยวหรือไปไหนมาไหนคนเดียวตอนกลางคืน และผู้ตอบแบบสอบถามยังได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการข่มขืนกระทำชำเรา คือ บางครั้งขอให้แต่งตัวท่อนบน หน้าไม่แต่ง หุ่นไม่ดี ถ้าคนร้ายหมายที่จะข่มขืนมันก็ยอมทำได้อยู่ดี ไม่เกี่ยวกับการที่ต้องแต่งตัวหรือมีท่าที่ยั่ววนเสมอไป “นิทรรศการเสื้อผ้าผู้หญิง ที่ใส่ในวันถูกข่มขืน” เป็นข้อบ่งชี้ที่ดีว่าแต่งยังไงก็มีสิทธิ์โดนได้ทั้งนั้น เหตุทั้งหมดขึ้นอยู่กับผู้กระทำ ไม่ใช่ตัวผู้ถูกกระทำ ตัวผู้ถูกกระทำมีสิทธิเสรีภาพในการแต่งตัว การแต่งตัวให้เรียบร้อยเป็นการแก้ปัญหาปลายเหตุ เพราะไม่สามารถทำให้ผู้กระทำมีจิตสำนึกที่ดีได้ สังคมครอบครัวควรเริ่มปลูกฝังเรื่องของจิตสำนึกบุตรของท่านเป็นอันดับแรกในเรื่องของการให้เกียรติเพศตรงข้ามไม่ว่าจะชายหรือหญิง ไม่เกี่ยวกับการแต่งตัวยั่วหรือแต่งตัวนุ่งสั้นรัดรูป และควรมีกฎเกี่ยวกับการข่มขืนให้รัดกุมมากขึ้น และลงโทษให้หนักกว่านี้ เพื่อให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดเกรงกลัวกฎหมายและไม่กล้าที่จะกระทำความผิด

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา

ตัวแปร	กลุ่ม	$\bar{X}$	t/F	Sig.
เพศ	1. ชาย	3.99	2.049	.001
	2. หญิง	3.88		
ช่วงอายุ	1. อายุต่ำกว่า 20 ปี	4.13	3.687	.003
	2. อายุระหว่าง 20-30 ปี	4.31		
	3. อายุระหว่าง 31-40 ปี	3.93		
	4. อายุระหว่าง 41-50 ปี	3.75		
	5. อายุระหว่าง 51-60 ปี	3.92		
	6. อายุ 60 ปีขึ้นไป	3.95		

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

ตารางเปรียบเทียบแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา (ต่อ)

ตัวแปร	กลุ่ม	$\bar{X}$	T/F	Sig.
ระดับการศึกษา	1. ไม่ได้เรียนหนังสือ	4.01	2.466	.032
	2. ประถมศึกษา	3.75		
	3. มัธยมศึกษาตอนต้น (ม1 - ม.3)	4.28		
	4. มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6)	4.08		
	5. ปวช./ปวส.	4.20		
	6. ปริญญาตรี/โท/เอก	4.48		
สถานภาพ	1. โสด	4.24	2.857	.037
	2. สมรส	3.86		
	3. หม้าย/หย่าร้าง	4.23		
	4. แยกกันอยู่	3.66		
อาชีพ	1. ไม่ได้ประกอบอาชีพ	4.26	3.092	.009
	2. นักเรียน/นักศึกษา	4.51		
	3. ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	4.09		
	4. รับจ้างทั่วไป	3.79		
	5. ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน	3.95		
	6. อื่น ๆ...	4.20		

จากตารางตอนที่ 5 การเปรียบเทียบปัจจัยและแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เพศชายมีความเห็นด้วยมากกว่า ($\bar{X} = 3.99$) ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 20-30 ปี ($\bar{X} = 4.31$) ส่วนใหญ่ระดับการศึกษาปริญญาตรี/โท/เอก ($\bar{X} = 4.48$) ส่วนใหญ่สถานภาพโสด ($\bar{X} = 4.24$) ส่วนใหญ่อาชีพนักเรียน/นักศึกษา ($\bar{X} = 4.51$)

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา โดยรวมทั้ง 3 ปัจจัย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$ S.D. = 0.68)

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.20$ S.D. = 0.68)

จากการวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสอบถามแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา รวมทั้งเสนอแนะปัญหา และแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา วิเคราะห์เนื้อหาได้ดังนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันมากที่สุด คือ ไม่ควรไปไหนมาไหนคนเดียวในที่เปลี่ยวหรือไปไหนมาไหนคนเดียวตอนกลางคืน

เปรียบเทียบแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา

1. จำแนกตามเพศที่ต่างกัน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยประชาชนที่เป็นเพศชายมีความเห็นด้วยมากกว่าประชาชนเพศหญิง

2. จำแนกตามช่วงอายุที่ต่างกัน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา ในด้านแนวทางป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยประชาชนที่มีช่วงอายุต่ำกว่า

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

20 ปี ประชาชนที่มีช่วงอายุระหว่าง 31-40 ปี และประชาชนที่มีช่วงอายุระหว่าง 41-50 ปี มีความเห็นด้วยน้อยกว่าประชาชนที่มีช่วงอายุระหว่าง 20-30 ปี ส่วนประชาชนที่มีช่วงอายุระหว่าง 41-50 ปี มีความเห็นด้วยน้อยกว่าประชาชนที่มีช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปี

3. จำแนกตามระดับการศึกษาที่ต่างกัน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา ในด้านแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยประชาชนที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา และประชาชนที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6) มีความเห็นด้วยน้อยกว่าประชาชนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี/โท/เอก

4. จำแนกตามสถานภาพที่ต่างกัน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา ในด้านแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยประชาชนที่มีสถานภาพสมรส มีความเห็นด้วยน้อยกว่าประชาชนที่มีสถานภาพโสด

5. จำแนกตามอาชีพที่ต่างกัน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา ในด้านแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยประชาชนที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ประชาชนที่มีอาชีพลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน และประชาชนที่มีอาชีพอื่นๆ... มีความเห็นด้วยน้อยกว่าประชาชนที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ส่วนประชาชนที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ประชาชนที่มีอาชีพลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน และประชาชนที่มีอาชีพอื่นๆ มีความเห็นด้วยน้อยกว่าประชาชนที่มีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา

อภิปรายผล

1.1 ด้านเพศ จากผลการวิจัย พบว่า ประชาชนเพศชายและประชาชนเพศหญิงมีความเห็นด้วย แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะ เพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อความคิดเห็น

1.2 ด้านช่วงอายุ จากผลการวิจัย พบว่า ประชาชนมีความเห็นด้วย แตกต่างกัน เหตุผลอาจเป็นเพราะอายุที่แตกต่างกันย่อมทำให้มีประสบการณ์และภูมิหลังทางสังคมต่างกันด้วย เช่น คนที่อายุน้อยย่อมมีประสบการณ์มาดั่งแนวคิดของจำเรียง ภาวิจิตร (2536, หน้า 248 -249) ได้กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นอย่างหนึ่งคือ ภูมิหลังทางสังคม (Social Background) คือ กลุ่มคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกัน โดยทั่ว ๆ ไปย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกันออกไปด้วย

1.3 ด้านระดับการศึกษา จากผลการวิจัย พบว่า ประชาชนมีความเห็นด้วย แตกต่างกัน เหตุผลอาจเป็นเพราะ การศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคล การศึกษาที่สูงขึ้นทำให้คนรู้จักพัฒนาตัวเองรวมถึงการเปิดโลกทัศน์ที่กว้างขึ้นยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้มากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสนา ประชอลี (2550, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง คุณภาพการให้บริการของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษากรณี องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษาต่าง ๆ มีความคิดเห็นต่อคุณภาพการให้บริการของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน

1.4 ด้านสถานภาพ จากผลการวิจัย พบว่า ประชาชนมีความเห็นด้วย แตกต่างกัน เนื่องมาจากไม่ได้เป็นปัจจัยที่สำคัญในการตัดสินใจ

1.5 ด้านอาชีพ จากผลการวิจัย พบว่า ประชาชนมีความเห็นด้วย แตกต่างกัน เพราะ อาชีพแต่ละอาชีพมีสิทธิ์ที่จะแสดงความคิดเห็น หรือความเห็นด้วยแตกต่างกันออกไป

2. ผลวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนปัจจัยที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราในพื้นที่แขวงบางพลัด เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยรวมทั้ง 3 ปัจจัย อยู่ในระดับมาก โดยมีรายละเอียดปัจจัยด้านต่างๆ ดังนี้

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล สำหรับกรณีอาชญากรรมทางเพศรูปแบบของการข่มขืนนั้น มีบุคคลจำนวนไม่น้อยที่มีความเห็น ว่าปัจจัยที่ตัวผู้หญิง ก็เป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาโดยเกิดจากการที่ผู้หญิงแต่งกายในลักษณะยั่ววนเป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น อีกประการหนึ่งที่ควรพิจารณาก็คือเรื่องโอกาสก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การก่ออาชญากรรมนั้นบรรลุผล (ณัฐวัฒน์ โสภณดิเรกรัตน์, 2558)

2.2 ปัจจัยด้านโอกาส (Opportunity) ปัจจัยที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศมากที่สุด คือปัจจัยด้านโอกาส ส่วนใหญ่เกิดจากความไว้วางใจสนทนาระหว่างผู้กระทำและเหยื่อซึ่งความใกล้ชิดเนื่องจากเป็นคนรู้จักสนิทสนมกัน รองลงมาคือ โอกาสการเกิดเหตุมักเกิดในเวลากลางคืน -ดึกและการอยู่ในสภาพแวดล้อมเสี่ยง พื้นที่เปลี่ยว หรือลับตาคน (ณัฐวัฒน์ โสภณดิเรกรัตน์, 2558)

2.3 ปัจจัยทางสังคม สภาพแวดล้อมทางสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมมาก โดยเฉพาะเด็กและ เยาวชนมีความสามารถในการเลียนแบบได้สูงมาก ดังนั้น หากสภาพแวดล้อมเลวร้ายก็หล่อหลอมให้เด็กในสังคมนั้นมี พฤติกรรมเลวร้ายไปด้วย และกลายเป็นอาชญากรในที่สุด ทั้งนี้ พบว่าปัจจุบันนี้ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในสังคมทางด้าน ลบหลายประการ (ณัฐวัฒน์ โสภณดิเรกรัตน์, 2558)

3. จากผลการศึกษาพบว่า แนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา สังคมปัจจุบันผู้คนได้ระมัดระวังตัวกันมากขึ้นใน การใช้ชีวิต เพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดอาชญากรรม ทำให้ทุกคนมีวิธีการป้องกันตนเองที่แตกต่างออกไป สอดคล้องกับแนวคิดของ สุดสงวน สุธีสร (2547, หน้า 2) ที่กล่าวว่า อาชญากรรม เป็นเรื่องผิดกฎหมายก่อให้เกิดความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สิน เนื่องจากสภาพของสังคมได้เปลี่ยนแปลงทำให้ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจก่อให้เกิดการว่างงาน และที่สำคัญความเป็นอยู่ของ ประชาชนเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดอาชญากรรมอยู่รอบด้าน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวและร้ายแรง เป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ ต้องการเข้าไปเกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรมีกฎหมายเกี่ยวกับการข่มขืนให้รัดกุมมากขึ้น และเพิ่มโทษให้หนักกว่านี้ เพื่อให้ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดเกรง กลัวกฎหมายและไม่กล้าที่จะกระทำความผิดอีก
2. สังคมครอบครัวควรเริ่มปลูกฝังเรื่องของจิตสำนึกของบุตรเป็นอันดับแรกในเรื่องของการให้เกียรติเพศตรงข้ามไม่ว่าจะชายหรือหญิง ไม่เกี่ยวกับการแต่งตัวยั่วหรือแต่งตัวนุ่งสั้นรัดรูป
3. ควรจัดอบรมเด็กนักเรียนในทุกโรงเรียนในเรื่องของสามัญสำนึก

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การผลักดันแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราให้เป็นนโยบายสาธารณะไม่ใช่เรื่องง่ายหากผลักดันจากฝ่ายประชาชนฝ่ายเดียว ดังนั้น ควรวิจัยความต้องการของฝ่ายการเมืองหรือนักการเมืองที่มีต่อการกำหนดการเพิ่มโทษประหารผู้กระทำผิดฐานข่มขืนและฆ่าว่าฝ่ายการเมืองหรือนักการเมืองมีความคิดเห็นอย่างไร
2. ควรวิจัยความต่อเนื่องของแนวทางการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเรา และผลักดันประเด็นให้เป็นนโยบายสาธารณะ เพราะเท่าที่ผ่านมาการผลักดันมักจะเกิดขึ้นตามกระแสสังคมและเจ็บบไปเมื่อหมดกระแสความสนใจของสังคม

เอกสารอ้างอิง

จารุวรรณ วัตวงศ์ษา. (2558). *คุณภาพการให้บริการประชาชนขององค์การบริหารส่วนตำบลเม็กดำ อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

วารสารรัฐประศาสนศาสตร์และการจัดการสังคม

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) 2563

- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2544). ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรงค์ โภคธรรม. (2561). ความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ. (พิมพ์ครั้งที่ 1). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ณัฏฐาการณ มหาโชคนันท์. (2562). ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อคุณภาพการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าเสา อำเภอเมืองพะเยา จังหวัดพะเยา. (พิมพ์ครั้งที่ 1). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ณัฐวัฒน์ โสภณดิเรกรัตน์. (2558). สาเหตุที่นำไปสู่การล่องละเมิดทางเพศของนักศึกษาหญิงที่เกิดจากการเกี่ยวกลางคืน : กรณีศึกษาเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : วารสารวิชาการอาชีวศึกษาและนิติวิทยาศาสตร์โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
- ธัญรัตน์ ไตรวัฒน์วงศ์. (2555). มาตรการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ : กรณีศึกษาพนักงานสอบสวนหญิงสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต
- นางสาวสุนิสา อินอุทัย. (2557). การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี. (พิมพ์ครั้งที่ 1). ชลบุรี : วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พลิสสุภา พจนะลาวัฒน์. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ : ศึกษากรณีชลบุรี. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย.
- เพ็ญลดา แผลงสร. (2554). การรับรู้ภัยคุกคามทางเพศ และการป้องกันตนเองของพนักงานสตรีที่ทำงานกะกลางคืน. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย.
- ลดาวลัย รุ่งเรืองพัฒนา. (2548). พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์.
- ศิริวัฒน์ ศิริมงคล. (2555). การมีส่วนร่วมของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้างในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์. (พิมพ์ครั้งที่ 1). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สมชาย อนันต์ศุภมงคล. (2549). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในเขตพื้นที่สถานีตำรวจภูธรลำไ้งเหนือ. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อารยา พงษ์โชติ. (2549). แนวทางการป้องกันภัยข่มขืนบนรถรับจ้างสาธารณะ (TAXI). (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.